

РЕШЕНИЕ

№ 33018

гр. София, 09.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8955** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ срещу Решение № 4437/07. 08. 2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Правят се възражения, че анализът на обстановката в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история. Административният орган не е изследвал обстоятелството относно местоживеенето на заявителя в С., в региона на страната, в който евентуално ще бъде върнат. По същество не са разгледани причините за напускане на мястото на живеене поради основателен страх от преследване именно там. Жалбоподателят се страхува за живота и здравето си и се опасява, че ще бъде подложен на преследване в случай, че бъде върнат в държавата на произход. Счита, че посочените причини представляват основание за предоставяне в негова полза на закрила по смисъла на чл. 9 от ЗУБ. В хода на съдебното производство възраженията и искането за отмяна на оспореното решение се поддържат лично от чужденеца, както и от адв. Д., назначена по реда на ЗПП.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрисконсулт К. прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Излага доводи, че при

издаване на административния акт са спазени процесуалните правила и материалния закон и е направена обоснова преценка, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Видно от неговата бежанска история, той не е бил заплашван, не е бил арестуван, не е бил осъждан, върху него не е било упражнявано насилие в страната по произход. Семейството му живее в С., където обстановката е променена в благоприятна посока. Промените водят до завръщане на много сирийски бежанци, за които няма риск по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се явява, не се представлява.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № В-13-1029/16.08.2024 г. на РПЦ – [населено място], подадена от М. Д. А., гражданин на С., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. Молителят е регистриран като лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. Х., С., арабин по народност, вероизповедание – мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR106C2408160010.

С писмо рег. № М-20504/10.12.2024г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е получено становище, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето М. Д. А., в случай, че отговаря на изискванията на ЗУБ /л.36/.

Видно от административната преписка, на 26. 06. 2025 г. е проведено интервю, обективизирано в протокол, в производство по общия ред, с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход и е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.20-25/.

От протокола за проведено интервю се установява, че М. Д. А. е напуснал нелегално С. през месец януари 2022 г. по посока Турция. В Република Турция останал около три години. Установил се в [населено място]. Подал молба за закрила и получил кимлик. Документът му бил отнет от полицията, поради нарушена забрана за напускане на [населено място]. Напуснал Турция нелегално по посока Република България. Причините за напускане са финансови, нуждаел се от повече средства за подпомагане на семейството му. В С. бил задържан от полицията. След това подал молба за закрила, а малко след това напуснал С. и продължил към С.. Сигнал до Германия, където подал молба за закрила, но бил върнат за продължаване на производството в Република България. По време на интервюто чужденецът посочва, че не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми в страната по произход поради етническата си принадлежност, нито поради изповядваната религия. Никога не е бил арестуван, задържан, отвличан или преследван, срещу него не е упражнявано насилие, не са отправяни заплахи. Напуснал страната по произход заради войната. Смята, че има риск да бъде призован за отбиване на редовна военна служба. Споделя за финансови проблеми и опасения, че дори да работи в С., средствата няма да бъдат достатъчни, за да се издържа и да помага на семейството си. Заявява намерение за завръщане в страната по произход, в случай, че ситуацията се подобри.

Към административната преписка е приложена Справка рег. МД – 02-262/19.05.2025г. относно

актуалната обществено – политическа обстановка в С., обсъдена в оспореното решение.

Изготвено е становище рег. № УП 6974/28.07.2025 г. от ст. експерт Р. К. от отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ РПЦ – С., с което е направено предложение въз основа на доказателствата по административната преписка, да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал.4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Мотивирана е липса на основания за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ. Разгледана е и хипотезата на чл.9, ал.1 ,т. 3 от ЗУБ и е направен извод, че субсидиарната закрила е неприложима, поради липса на вътрешен или международен въоръжен конфликт и свързано с такъв конфликт безогледно насилие. Преценено е, че основната причина за напускане на С. са проблеми от финансов и икономически характер, които са извън приложното поле на ЗУБ. Направен е извод, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържан или репресиран при евентуално завръщане в страната му по произход.

В заключение е прието, че по отношение на М. Д. А. не са налице предпоставките за предоставяне на статут за бежанец и хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приета е актуална справка за ситуацията в С. към 10.09.2025 г., както и справка относно освобождаването от военна служба.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от председателя на ДАБ при МС, компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци. Своевременно и по

надлежащия ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разглеждана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Правилно е приложен и материалния закон. Обоснован и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, или военна групировка. Причините за напускане на страната по произход са икономически и финансови, поради което чужденецът е икономически мигрант, а не бежанец. Това се доказва от неговите изявления, че е напуснал Турция, където е работил, но възнаграждението му не е било достатъчно, с цел да се установи в Германия, да работи и да помага на семейството си. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилна е преценката на административния орган, че изхождайки от личното положение на кандидата и това в страната му по произход – С., за него не е налице реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ. За М. Д. А. няма опасност от смъртно наказание или екзекуция в С., нито за изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Няма риск и от заплахи срещу неговия живот или личност като цивилно лице в зона на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено

на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. По данните от Справката на дирекция „Международна дейност“ относно актуалната общественостно – политическа обстановка в С., страната не се намира във вътрешен или международен въоръжен конфликт. Няма безогледно насилие над цивилните лица, съответно животът и личността на М. Д. А. не са застрашени от посегателства, включително и при връщане в страната по произход. Не съществува риск за неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, няма опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание при връщане в С.. Не е нарушен чл. 4, ал. 3 от ЗУБ във вр. с чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г., Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, чл. 18 от Хартата за основните права на ЕС и чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ.

Опасенията във връзка с отбиване на задължителна военна служба не са основания за предоставяне на международна закрила, доколкото наборната военна служба е легитимно право на държавата и не отговаря на изискванията на чл. 9 от Директива 2011/95/ЕС. В допълнение, видно от представената в съдебното производство справка относно възможностите за освобождаване от задължителна военна служба в С., през февруари 2025 г. президентът на сирийското временно правителство е обявил, че премахва задължителната военна служба и вместо това разчита на доброволно набиране на войници.

Евентуални проблеми с наборната военна служба в отделни части на С. не са пречка за завръщане на жалбоподателя, който може да се установи в друг район на С., който не е под контрола на Сирийските демократични сили. Същото се отнася и до евентуални проблеми със сигурността в обл. Х., въпреки, че към настоящия момент няма данни за вътрешен въоръжен конфликт и безогледно насилие на територията на тази област.

При така изложените съображения, оспореното Решение №4437/07.08.2025г. на председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на М. Д. А. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ срещу Решение № 4437/07. 08. 2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна пред Върховен административен съд на Република България жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: